

ตอนที่ 2
การเขียนวรรณกรรมสำหรับเด็ก

บทที่ 3

นิทานภาพ

นิทานภาพเป็นหนังสือที่มีโครงเรื่อง มีตัวละคร มีฉาก มีบทสนทนา และเป็นหนังสือที่มีภาพประกอบมาก เหมาะสำหรับเด็กที่มีอายุอย่างน้อยที่สุด 8 ปีขึ้นไป ซึ่งเด็กพอมีความสามารถในการอ่านได้บ้างแล้ว

นิทานภาพแบ่งเป็น 2 ชนิด คือ

1. **หนังสือภาพ** หนังสือภาพเป็นหนังสือสำหรับเด็กเริ่มอ่านซึ่งยังอ่านหนังสือไม่ออก จึงเหมาะสำหรับเด็กเล็กหรือเด็กวัยก่อนเข้าโรงเรียน หนังสือชนิดนี้มีได้มุ่งหมายให้เด็กอ่าน แต่มุ่งให้เด็กสนใจและคุ้นกับหนังสือ หนังสือภาพอาจมีคำบรรยายประกอบภาพหรือไม่มีคำบรรยายประกอบภาพก็ได้ ภาพจะทำหน้าที่บรรยายเรื่องให้เด็กทราบเอง หนังสือภาพ ได้แก่ หนังสือ ก ไก่ หนังสือสอนการนับจำนวนเลข 1 2 3 4 เป็นต้น

2. **หนังสือนิทานภาพ**หนังสือนิทานภาพเป็นหนังสือที่มีโครงเรื่อง มีตัวละคร มีฉาก มีบทสนทนา มีภาพมากบ้างน้อยบ้างตามระดับอายุของเด็ก ถ้าเป็นเด็กที่อ่านหนังสือได้บ้าง ภาพและเนื้อเรื่องจะมีปริมาณเท่า ๆ กัน ภาพใหญ่ หนังสือตัวโต ถ้าเด็กโตและอ่านหนังสือได้คล่องแล้ว ภาพจะลดน้อยลง แต่เนื้อหาเพิ่มมากขึ้นเพื่อให้เพียงพอกับความกระหายที่เด็กอยากอ่านหนังสือ

เนื้อเรื่องของนิทานภาพ

การสร้างเนื้อเรื่องสำหรับนิทานภาพ สร้างเนื้อเรื่องได้ทุกชนิด ทั้งนี้ต้องขึ้นอยู่กับความสนใจของเด็ก และนิสัยของเด็กนั้นย่อมต้องการอยากรู้อยากเห็นทุกสิ่งทุกอย่าง หนังสือนิทานภาพจึงควรมีเนื้อเรื่องดังนี้

1. **เรื่องเกี่ยวกับครอบครัว** ครอบครัวเป็นสิ่งใกล้ตัวเด็กที่สุด เด็กคุ้นและสนใจสิ่งใกล้ตัวอยู่แล้ว เนื้อเรื่องที่ควรนำมาเขียนอาจเกี่ยวกับความผูกพันระหว่างคน

กับสัตว์ที่ตนเลี้ยง เรื่องเกี่ยวกับการมีความรักให้คนในครอบครัว เรื่องเกี่ยวกับความ
เอื้อเฟื้อต่อบุคคลใกล้ชิด เรื่องเกี่ยวกับโทษของการดื้อไม่เชื่อฟังพ่อแม่ เป็นต้น

2. เรื่องเกี่ยวกับประสบการณ์ในชีวิตประจำวัน ประสบการณ์เป็นสิ่งที่เด็ก
ได้พบได้เห็นตามสภาพแวดล้อมที่เด็กอยู่ เนื้อเรื่องประเภทนี้อาจเกี่ยวกับ การรู้จักใช้
ปัญญาแก้ไขสถานการณ์คับขัน การท่องเที่ยวผจญภัย การรู้จักสังเกตสิ่งรอบตัว การ
ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน การคบเพื่อน ความสามัคคี การรู้จักช่วยตัวเอง เป็นต้น

3. เรื่องเกี่ยวกับศีลธรรมและคุณธรรม เรื่องเช่นนี้เป็นการปลูกฝังจริยธรรม
ให้แก่เด็กโดยที่เด็กไม่รู้ตัว ผู้เขียนอาจเลือกเนื้อเรื่องที่แสดงศีลธรรมและคุณธรรม
ต่าง ๆ เช่น การไม่รังแกสัตว์ ความอดทน ความพากเพียร ความอิจฉาริษยาอ่อนเป็นโทษ
การรู้จักประมาณตน โทษของความเกียจคร้าน ความซื่อสัตย์สุจริต โทษของการดูถูก
ผู้อื่น เป็นต้น

4. เรื่องเกี่ยวกับอากาศและฤดูกาล เป็นเรื่องที่เด็กคุ้นและแลเห็นความเปลี่ยนแปลง
อยู่ทุกปี เนื้อเรื่องที่น่าสนใจอาจเกี่ยวกับภัยที่เกิดจากน้ำท่วม ฝนตกมีลมพัดจัด
ฟ้าผ่า ชีวิตสัตว์ในฤดูฝน พืชผักในฤดูหนาว เป็นต้น

5. เรื่องเกี่ยวกับสัตว์ สัตว์ย่อมเกี่ยวพันกับเด็กอยู่เสมอ ทั้งนี้เพราะเด็กได้พบ
ได้เห็นสัตว์ต่าง ๆ อยู่ทุกวัน และเรื่องราวเกี่ยวกับสัตว์เป็นสิ่งที่เด็กสนใจ ผู้เขียนวรรณ-
กรรมสำหรับเด็กจึงควรเลือกเรื่องเกี่ยวกับสัตว์เขียนเป็นหนังสือนิทานภาพ อาจเกี่ยวกับ
สัตว์เลี้ยงในบ้าน สัตว์ท้องถิ่น สัตว์ป่า รวมทั้งสัตว์โลกอื่น ๆ ด้วย

6. เรื่องขบขัน เรื่องขบขันเป็นเรื่องที่ไม่ใช่เฉพาะเด็กเท่านั้นที่ชอบ แม้ผู้ใหญ่
ก็ชอบเรื่องเช่นนี้เหมือนกัน เรื่องขบขันย่อมนำมาเขียนเป็นหนังสือนิทานภาพได้ อาจ
เป็นเรื่องขบขันด้วยถ้อยคำ ขบขันด้วยเนื้อเรื่อง ขบขันด้วยลักษณะท่าทาง หรือขบขัน
ด้วยภาพก็ได้

7. เรื่องเหนือวิสัย เป็นเรื่องที่เกิดจากจินตนาการ เนื้อเรื่องที่น่าสนใจอาจเป็น
เรื่องเกี่ยวกับมนุษย์ต่างดาว เรื่องคนแคระ เรื่องยักษ์ เรื่องพญานาค เรื่องมังกร
เรื่องครุฑ เป็นต้น

8. เรื่องวรรณกรรมดั้งเดิม อาจเป็นเนื้อเรื่องที่ได้จากนิทานพื้นบ้าน นิทาน
คติธรรม นิทานชาดก เทพปกรณัม และนิทานวีรบุรุษ เรื่องวรรณกรรมดั้งเดิมนี้

อาจเป็นของไทยเราเอง หรืออาจแปลมาจากวรรณกรรมของชาติอื่น เช่น นิทานปญจ-
ตันตระ นิทานอีสป เป็นต้น

ภาพประกอบในหนังสือนิทานภาพ

หนังสือนิทานภาพ นอกจากเนื้อเรื่องจะสำคัญแล้ว ภาพยังสำคัญมาก ลักษณะ
ของภาพประกอบแบ่งเป็น 5 ชนิด คือ

1. ภาพเหมือนจริง เป็นลักษณะจริงที่ศึกษามาจากธรรมชาติ ภาพชนิดนี้
ต้องเป็นสื่อแสดงออกดูแล้วรู้สึกเหมือนจริง จับต้องได้

2. ภาพมีลักษณะสร้างสรรค์หรือจินตนาการ ภาพลักษณะนี้ไม่เหมือนจริง
มากนัก เช่น เส้นหรือรูปทรงของสัตว์ต่าง ๆ ประกอบขึ้นจากจินตนาการ เป็นการ
เพิ่มเติมความคิดเข้าไป

3. ภาพแบบรูปทรงเรขาคณิต ภาพในลักษณะนี้เป็นภาพสร้างสรรค์มากขึ้น
โดยใช้รูปทรงเรขาคณิตเป็นสิ่งแทน การจัดภาพเป็นลักษณะรูปทรงเรขาคณิตนี้ผิดจาก
รูปทรงเหมือนจริงและจินตนาการ คือ การใช้รูปทรงหรือเส้นลักษณะวงกลม สามเหลี่ยม
สี่เหลี่ยมมาประกอบขึ้นเป็นรูป

4. รูปทรงเชิงสัญลักษณ์ เป็นการใช้สัญลักษณ์แทนความหมายในภาพ
เด็กเล็กอาจเข้าใจยาก แต่เด็กก็สามารถเข้าใจในสิ่งแทนเหล่านั้นได้

5. การเขียนภาพสัตว์ การเขียนภาพสัตว์อาจเป็นลักษณะสมจริง ภาพสัตว์
ในจินตนาการเป็นรูปทรงเรขาคณิตหรือสัญลักษณ์ก็ได้

ข้อควรระวัง

1. การเขียนภาพควรให้ภาพชัดเจน สื่อความได้ชัดว่าเป็นรูปอะไร เคลื่อน-
ไหวอย่างไร กิริยาท่าทางเช่นไร

2. ภาพและเรื่องต้องสอดคล้องกัน อย่าให้เรื่องเป็นอย่างหนึ่งและภาพเป็น
อีกเรื่องหนึ่ง

3. ภาพต้องสมจริงกับเรื่อง เช่น ในเรื่องเป็นการช่วยกันทำความสะอาดบ้าน
แต่พ่อยังแต่งตัวผูกเนคไทอยู่ อย่างนี้เป็นภาพไม่สมจริง หรือการแต่งตัวตามเหตุการณ์
ตามประวัติศาสตร์ต้องให้สอดคล้องกับกาลเวลา

4. ภาพที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมอันดีงาม การวาดภาพเช่นนี้ต้องระมัดระวังเป็นพิเศษ เพราะเป็นการอบรมจริยธรรมไปโดยปริยาย เช่น เด็กต้องไม่ยื่นค้ำหัวผู้ใหญ่ การไหว้พระหรือผู้ใหญ่ต้องแสดงภาพการไหว้ที่ถูกต้อง การรับของจากผู้ใหญ่ควรแสดงภาพการรับที่แสดงถึงความนอบน้อม ฯลฯ

ตัวอย่างที่ 1¹
เรื่องเกี่ยวกับสัตว์

¹ สุภา ลือศิริ. *ลูกไก่แสนสวย*. (กรุงเทพฯ : สุริยบรรณ, 2523). หน้า 1 - 25.

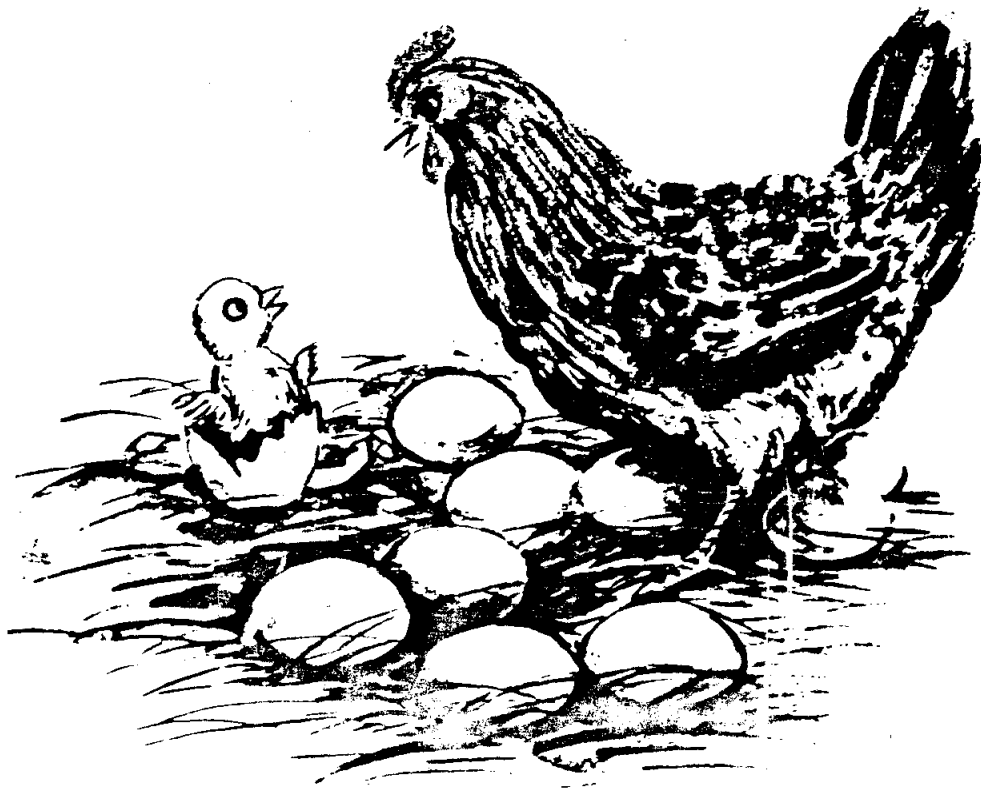

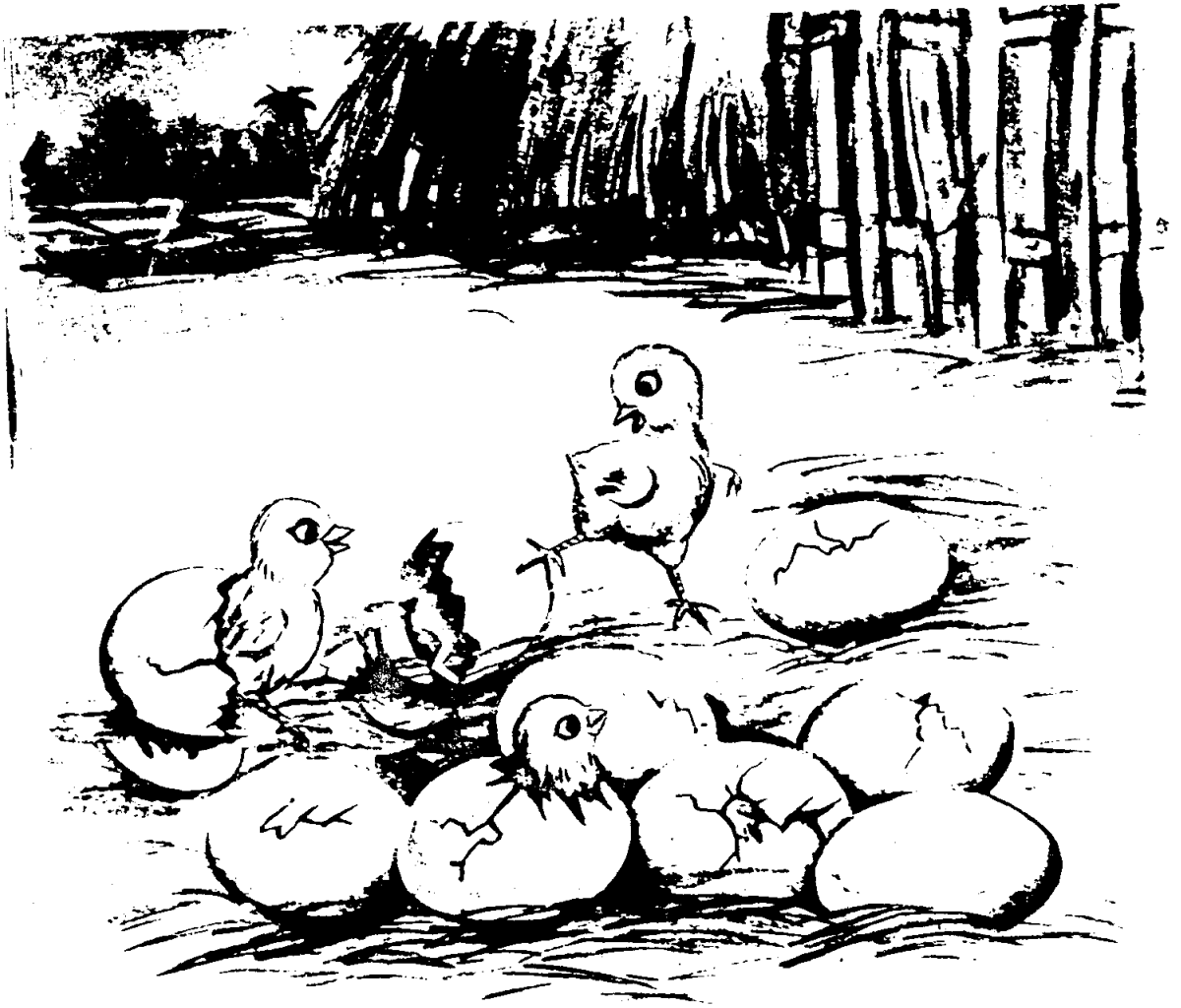
แม่ไก่ตัวหนึ่ง
ปักไข่อยู่ในเล้า
ไข่ทั้งหมดมี ๑๐ ฟอง

๒๑ วัน ต่อ มา

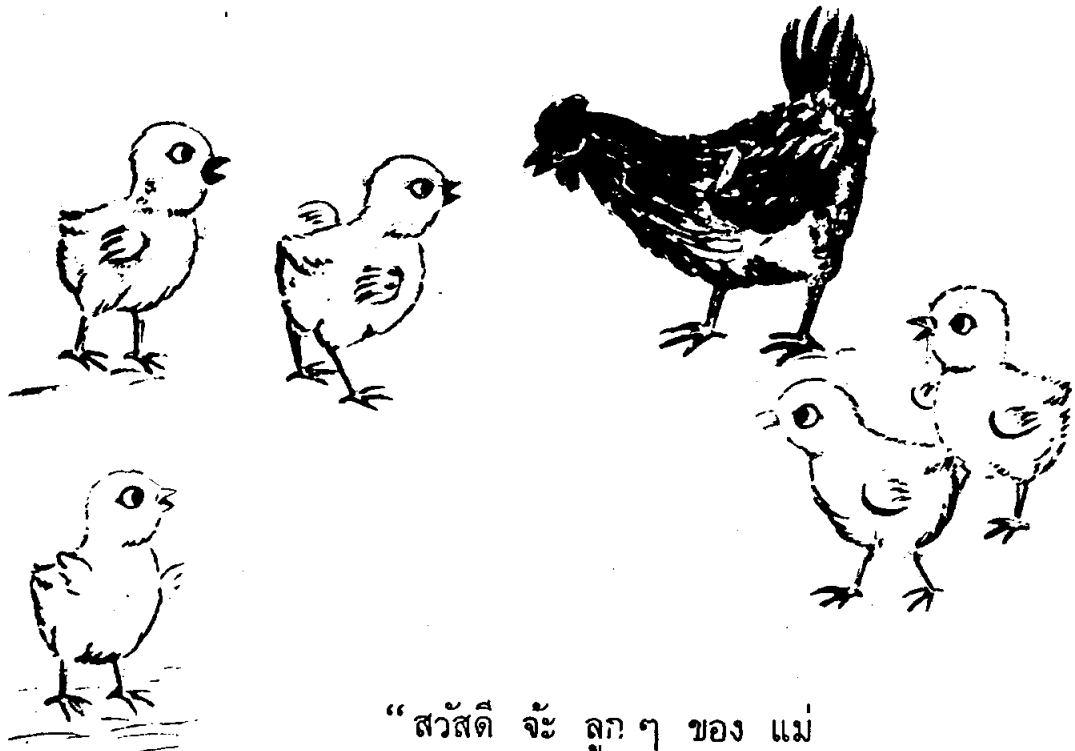
ลูก ไก่ ตัว แรก ก็ เจาะ เปลือก ไข่
ลืม ตา ออก มา ชม โลก

“โอ้โฮ! ลูก ของ แม่ สวย น่า รัก มาก
แม่ จะ เรียก ลูก ว่า เจียน นะจ๊ะ”

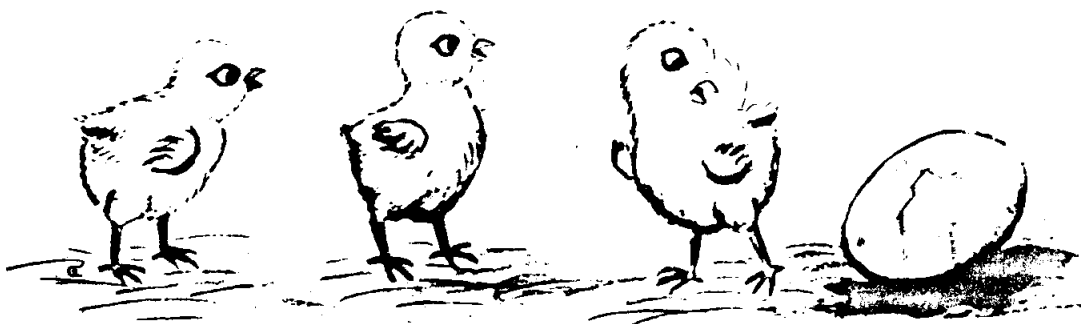

ชน ของ เจียบ เหลือง อ้อย
มัน มอง ดู รอบ ๆ ตัว
เห็น น้อย ๆ กำลัง เจาะ เปลือก ไข่
ออก มา ที่ ละ ตัว สอง ตัว

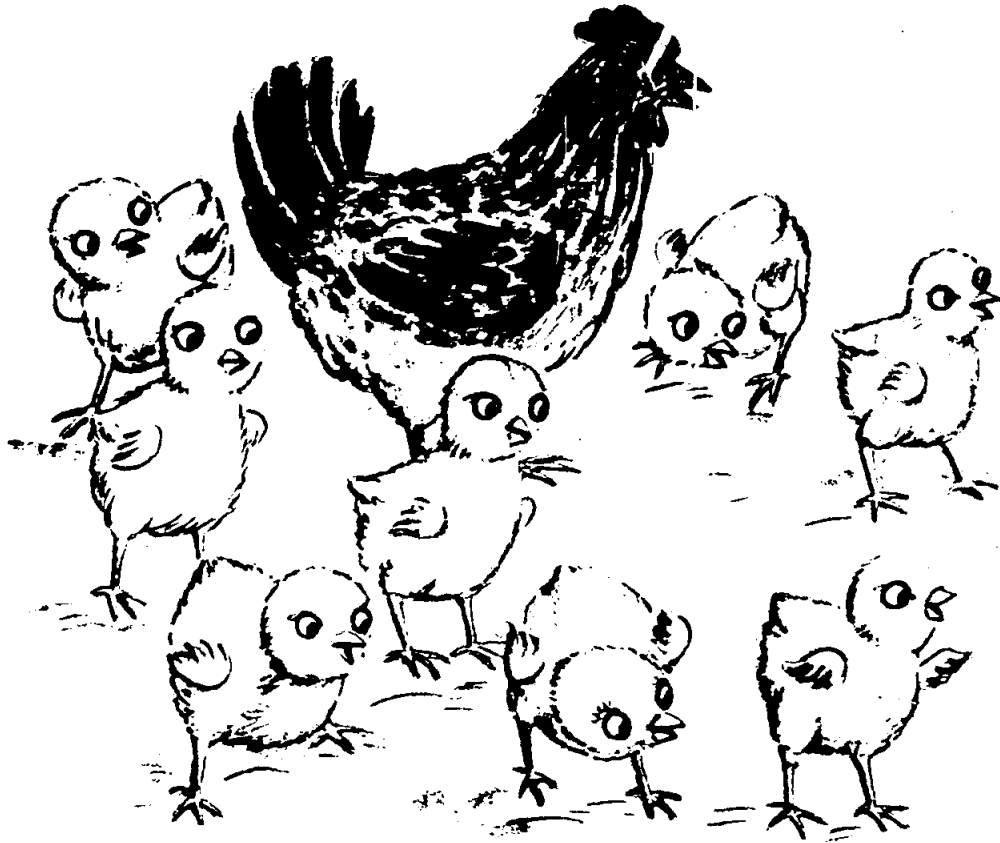

“สวัสดี จ๊ะ ลูก ๆ ของ แม่
 ช่าง น่ารัก แท้ ๆ
 นั่น แจ็บ แจ้ม จิ้ม.....
 ลูก ชื่อ จี๊บ นะจ๊ะ”
 แม่ ไก่ ตั้งชื่อ ลูก ๆ ได้ ๙ ตัว
 ตัว ที่ ๑๐ ยัง ไม่ เจาะ เปลือก ไข่ ออก มา

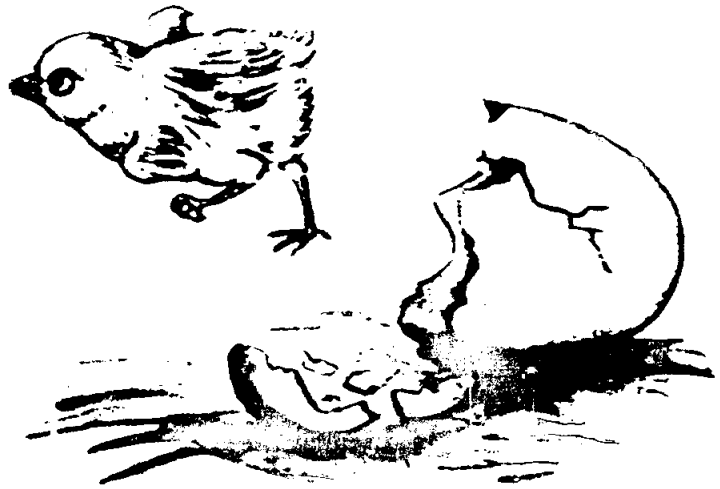
น้องเล็ก เมื่อไร จะ ออก มา สักที นะ” เจียบ บัง
“ใน นั้น น่ะ มีด ติด ต่อ” จีบ ว่า
“ข้าง นอก สว่าง น่าอยู่ กว่า เป็น ไหน ๆ”
ทันใด นั้น ลูก ไก่ ตัว สุดท้อง
ก็ เจาะ เปลือก ไข่ ออก มา
ทุก ตัว มอง ดู น้อง น้อย ด้วย ความ ประหลาด ใจ

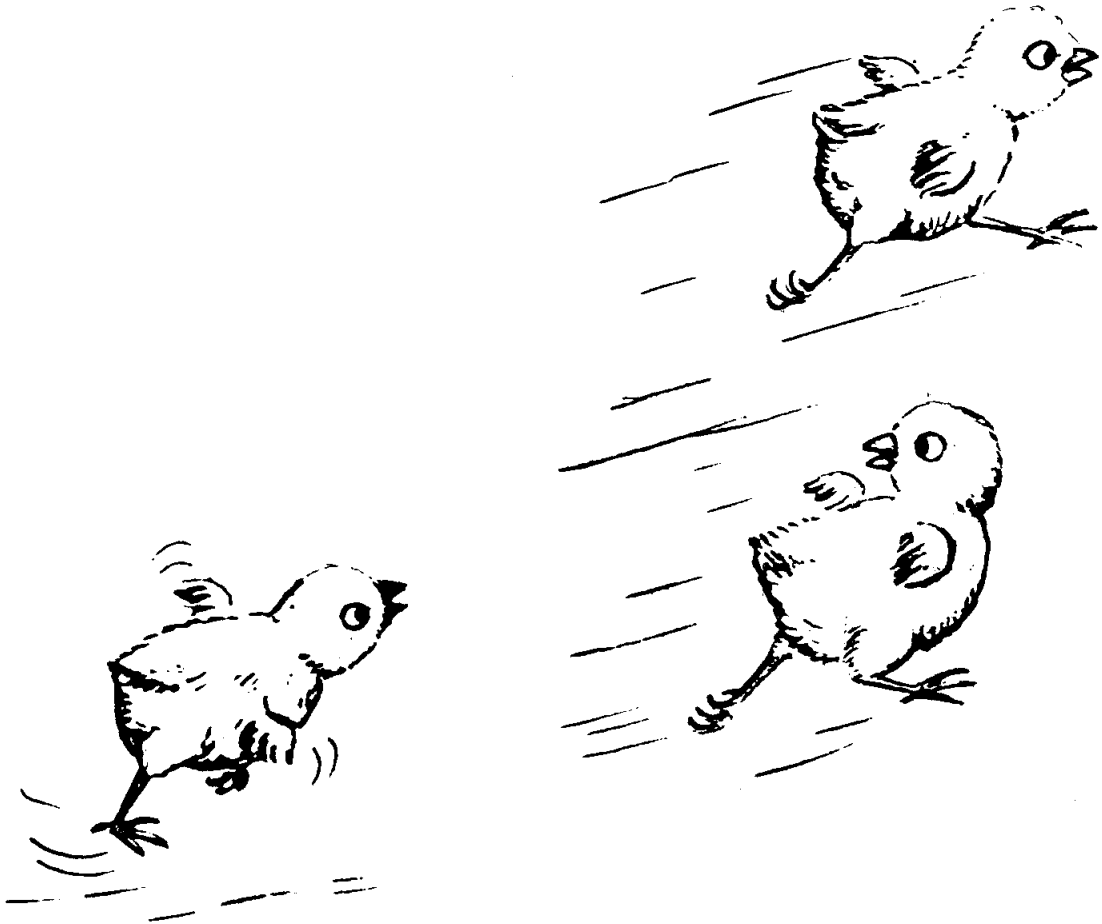

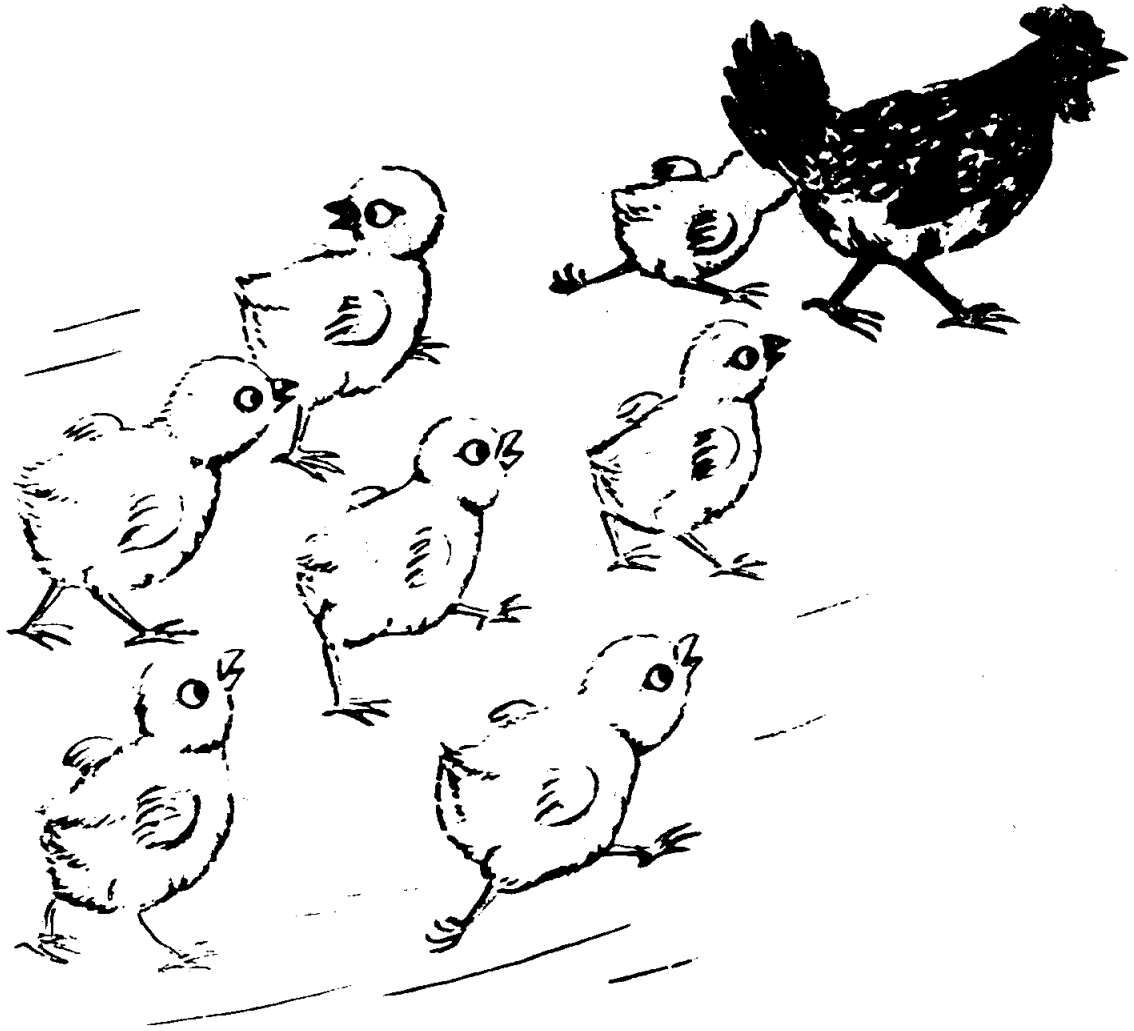
“โธ่เอ๊ย! ลูก รัก ของ แม่
ข้าง น้ํา สงสาร เสีย จริง ๆ”

“ดู เจ้า เป้ ชี ตลก สิ้น ดี”
เจียบ พุด เสียง ดัง พร้อม กับ หัวเราะ เยาะ
ลูก ไก่ ตัว อื่น ๆ หัวเราะ ตาม
แล้ว พา กัน เรียก น้อง สุดท้อง ว่า “เป้”

น่า สงสาร เจ้า เป้ จริง ๆ
ขา ข้าง หนึ่ง ของ มัน ลีบ นิ้ว สั้น กุด
เดิน กระเผลก ตาม พี่ ๆ ไม่ ทัน

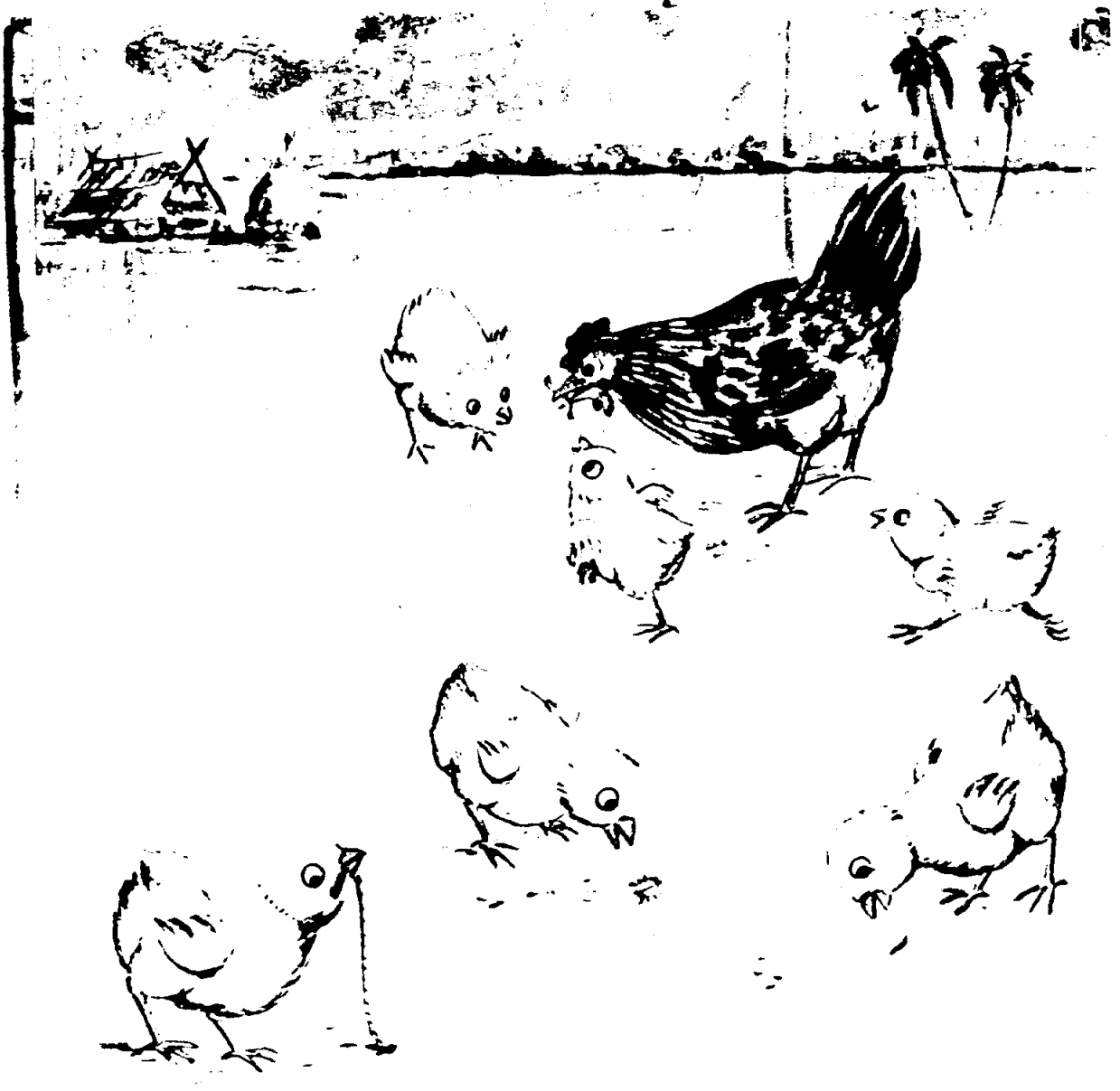

“ซักซ้า อยู่ นั้นแหละ เจ้า เป้”
เจียบ บ่น อย่าง รำคาญ
“อย่า มัว รอ มัน เลย แม่
รีบ ไป กัน เถอะ
เดี๋ยว อด ได้ กิน อาหาร ดีๆ”

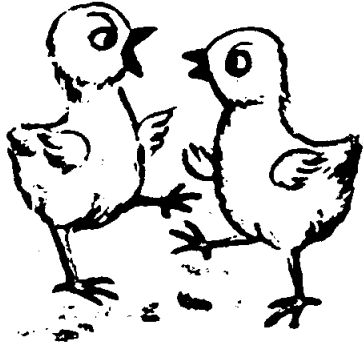

เป่ น้อย ใจ มาก
มัน หลบ ไป ซุก อยู่ มุม เล้า
พี ๆ พา กัน หัวเราะ เยาะ

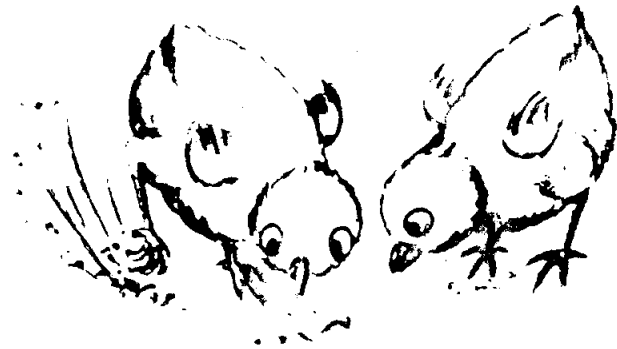
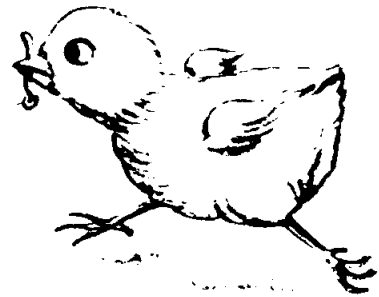

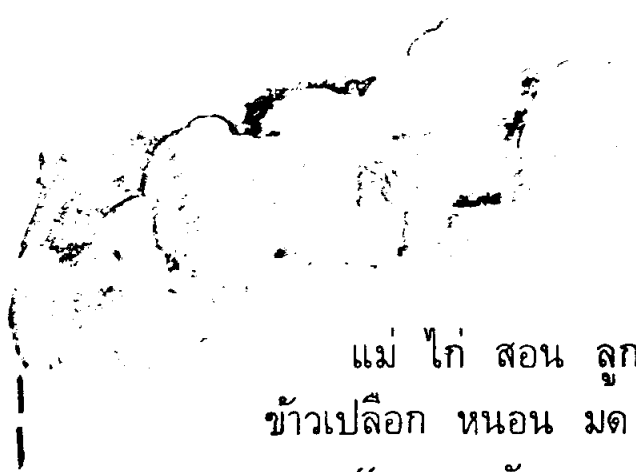

แม่ ไก่ ทั้ง รัก ทั้ง สงสาร เป่
คอย กู้ก! กู้ก! เรียก หา อยู่ เสมอ

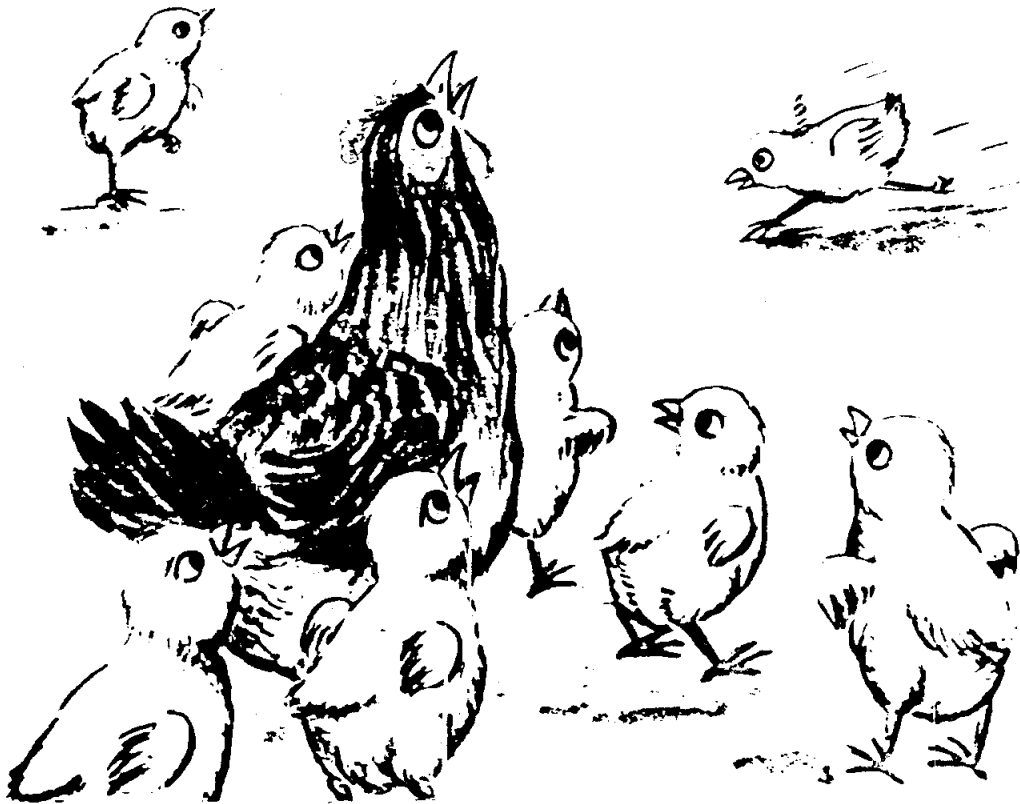

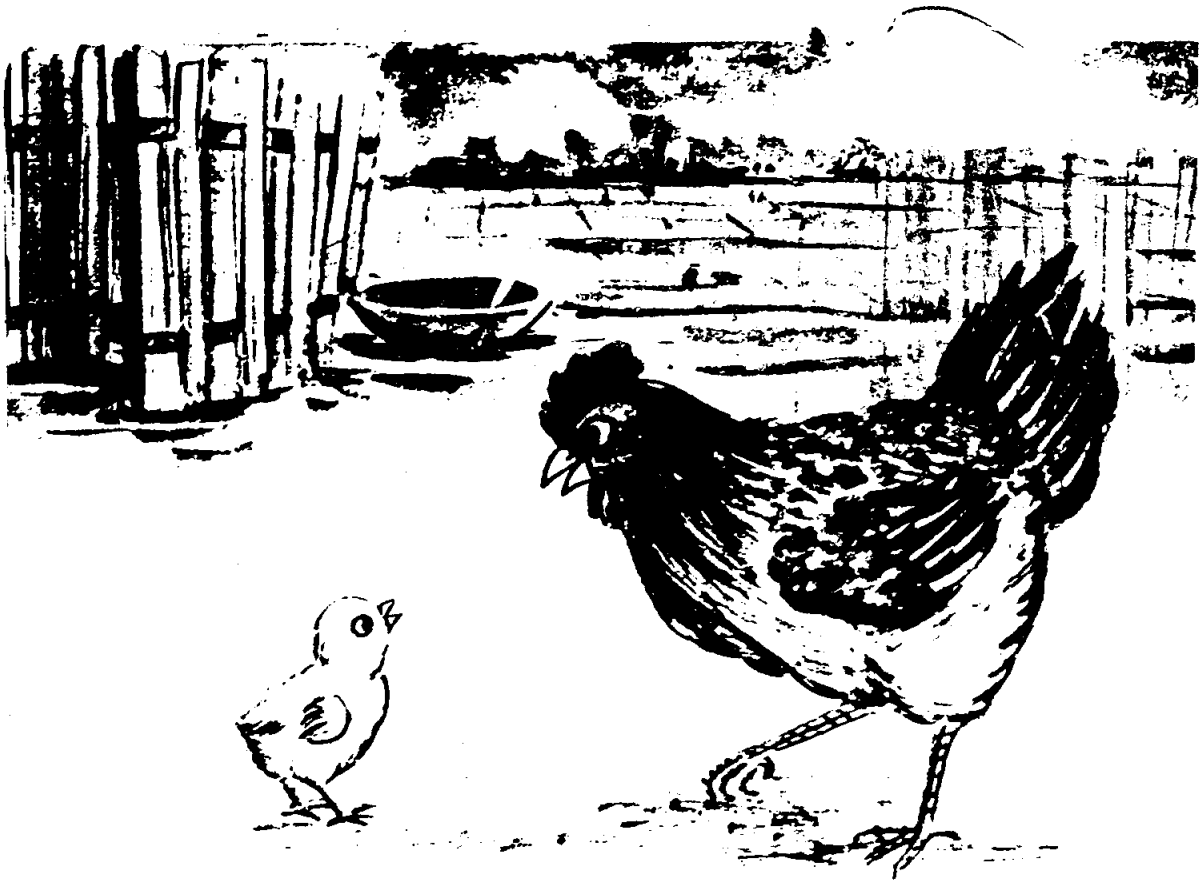
“กุก! กุก! ไก่ เอย
 เลียง ลูก มา จน ใหญ่
 ไม่ มี นม ให้ ลูก กิน
 ลูก ร้อง เจียบ ๆ เจียบ ๆ
 แม่ ก็ พา เลียบ ไป คู้ย ดิน
 ทำ มา หา กิน
 ตาม ประสา ไก่ เอย”

แม่ ไก่ สอน ลูก ให้ กิน
 ข้าวเปลือก หนอน มด และ แมลง ต่าง ๆ
 “จง ระวัง กา และ เหยี่ยว นะ ลูก
 มัน จะ โฉบ ลง มา คาบ ลูก ไป
 เมื่อ ได้ ยิน เสียง แม่ ร้องเรียก
 รีบ วิ่ง มา ซ่อน ใต้ ปีก แม่ เร็ว ๆ นะ
 อย่า มัว ไอ้เอ้”

“เจียบ โต แล้ว จะ แม่
เจียบ ไม่ กลัว หรอก”

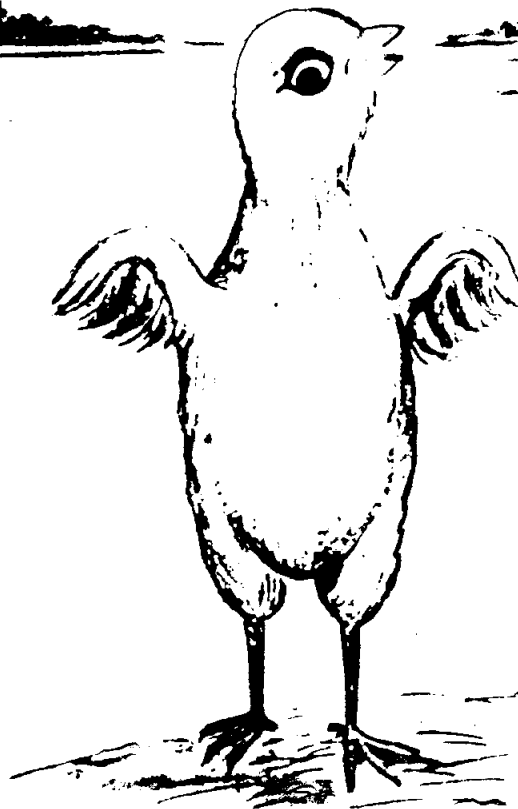
“แต่ ลูก ไม่ มี แรง สู้ มัน ได้
อย่า ประมาท นะ ลูก” แม่ ไก่ เตือน
เจียบ เดิน ชู คอ หนี ไป จาก ผูง
มัน เป็น ลูก ไก่ สวย ที่ สุด
กำลัง ผลัด ขน เป็น สี แดง

“น้องๆ ไม่มีใครสวยสู้เราได้
ยิ่งเจ้าเป้ขี้เหร่ที่สุด” เจียมคิด

“เรานี่ซีแข็งแรงกว่าเพื่อน
เกิดก่อนตัวอื่น

หาหนอนกินเองก็ได้”

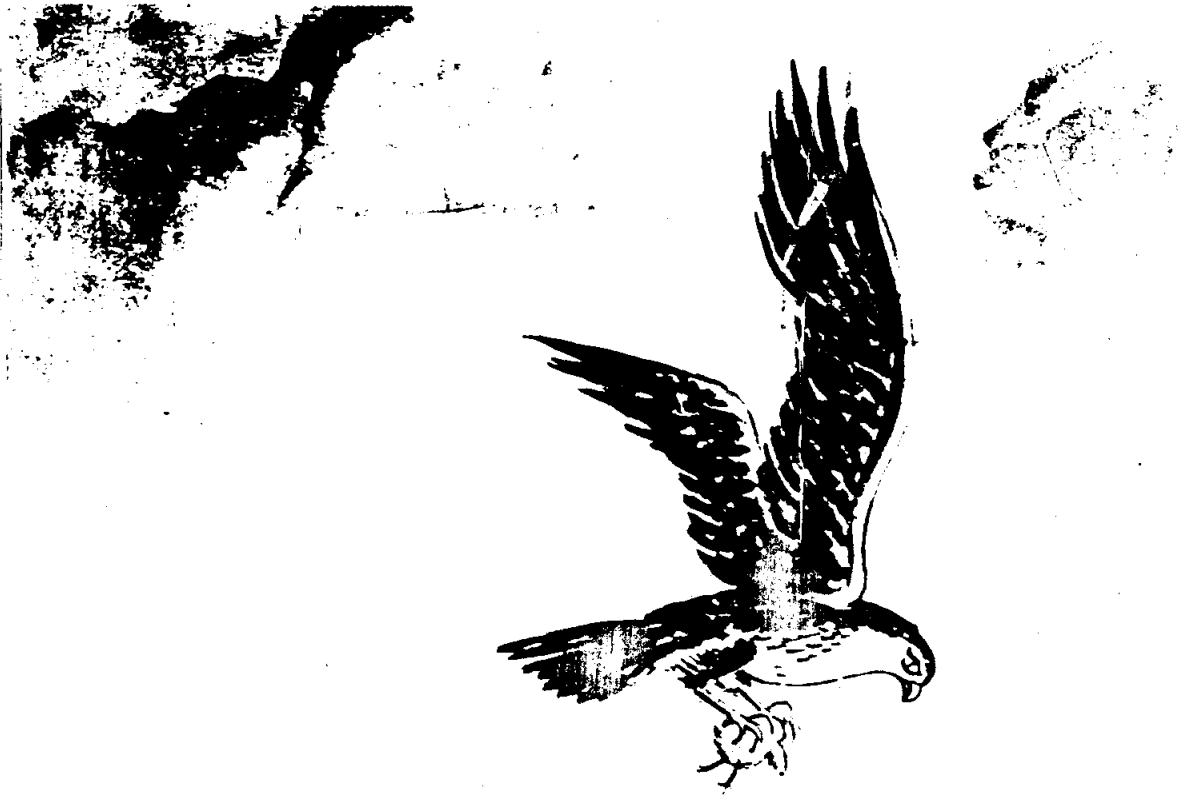

แล้ว เจียบ ก็ วิ่ง ไป หา อาหาร
น้อง ๆ ๓ ตัว วิ่ง ตาม ไป ด้วย
เป่ ก็ กระโดดก กระเผลก ตาม มา

“ไป! ไป ให้ พัน เจ้า เป้” เจียบ ไล่
“อุตส์่าห์ หนี มา แล้ว ยัง จะ ตาม มา อีก”

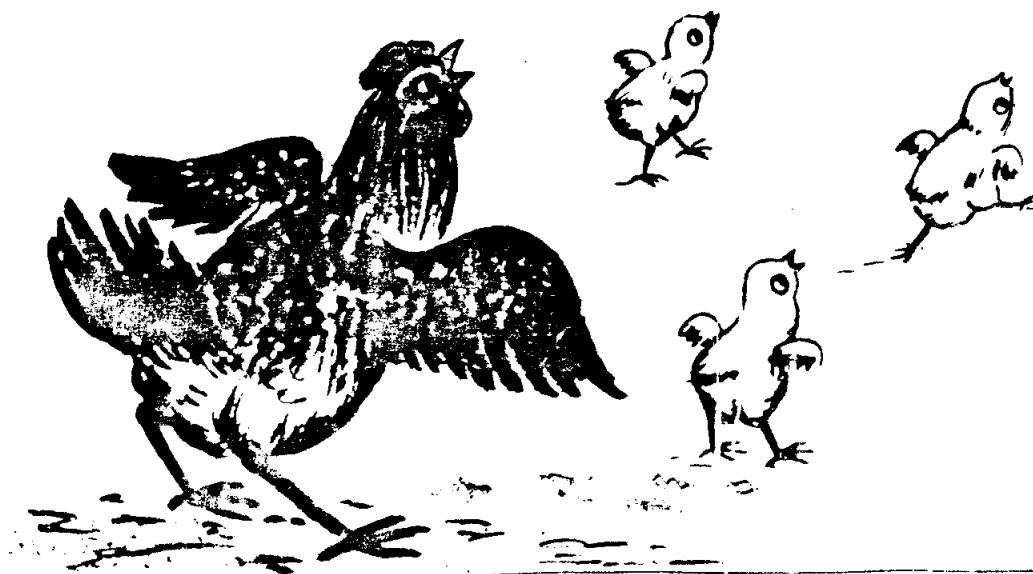

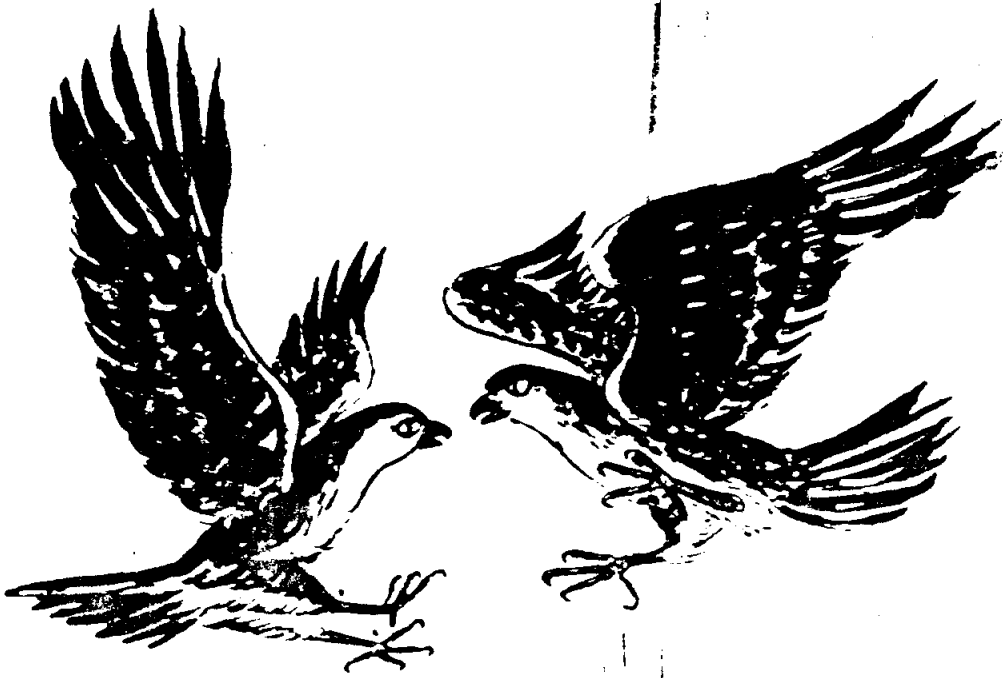
ทันใด นั้น เหยี่ยว ดำ ตัวใหญ่ บิน ผ่าน มา
มัน เห็น ลูก ไก่
มัน อยาก กิน ลูก ไก่
จึง โฉบ ต่ำ ลง มา
ใช้ อู่เล็บ ฉีดย ฉีดย ไป

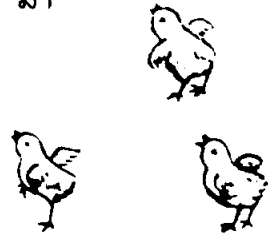

ลูก ไก่ ทั้ง ผู่ง ร้อง ด้วย ความ ตกใจ
แม่ ไก่ ส่ง เสียง ร้อง ด้วย ความ โกรธ
ตี ปีก และ พยายาม บิน ตาม
แต่ แม่ ไก่ บิน ส่ง ไม่ ได้
“โธ่เอ๊ย! เจ็บ ลูก รัก ของ แม่
ลูก แสน สวย ของ แม่”
แม่ ไก่ ร้องให้
มอง ตาม เหยี่ยว ไป

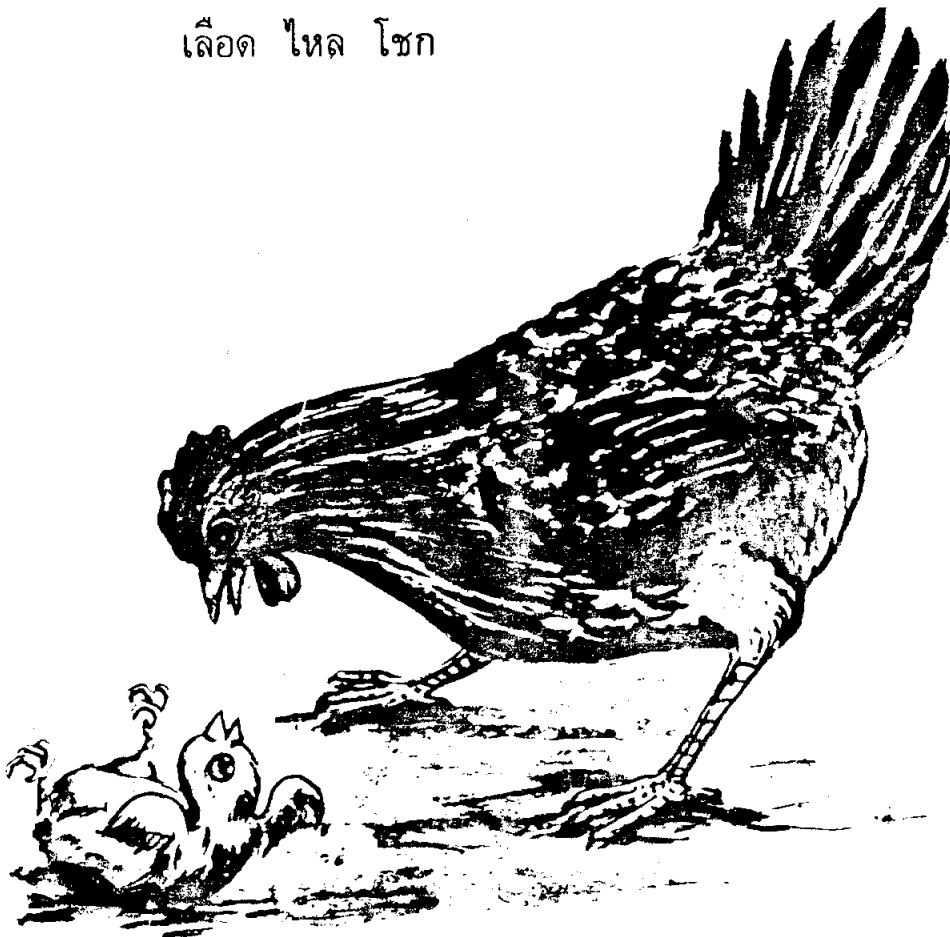

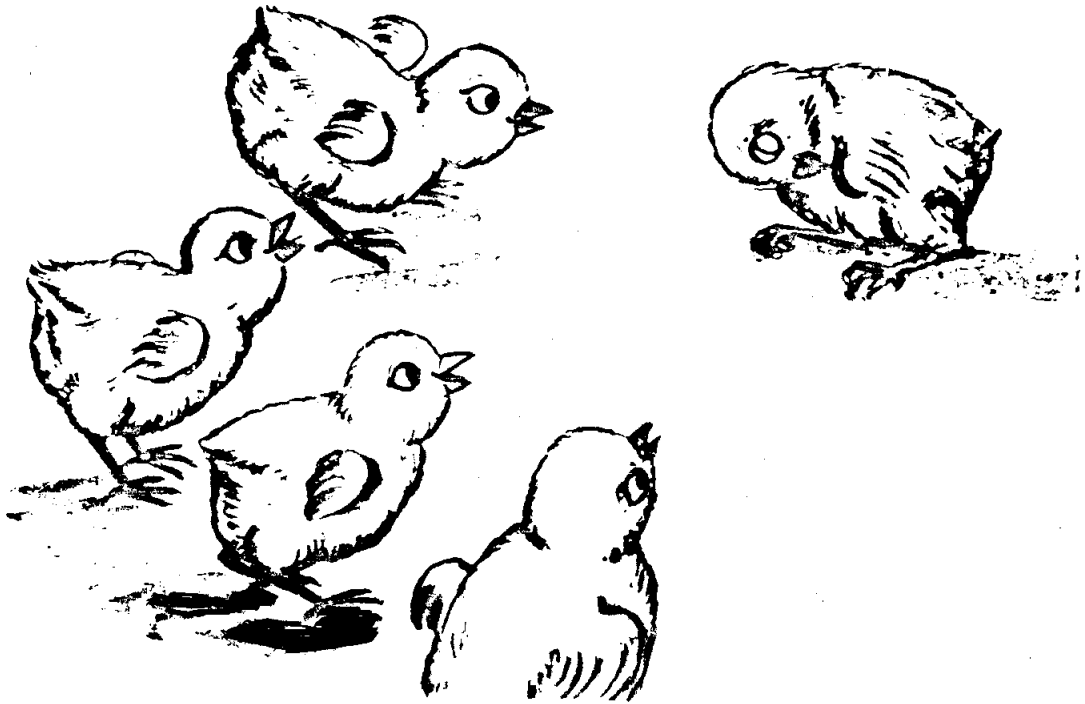
อะไร นั่น ?
เหยี่ยว อีก ตัว หนึ่ง บิน มา
มัน กำลัง หิว จัด
จึง บิน ตรง เข้า ไป แย่ง ลูก ไก่ ทันที
เหยี่ยว ๒ ตัว ต่อสู้ กัน
เหยี่ยว ที่ มี ลูก ไก่ ต่อสู้ ไม่ ถนัด
จึง คลาย อึ้งเลิบ ปล่อย เจียบ ตก ลง มา

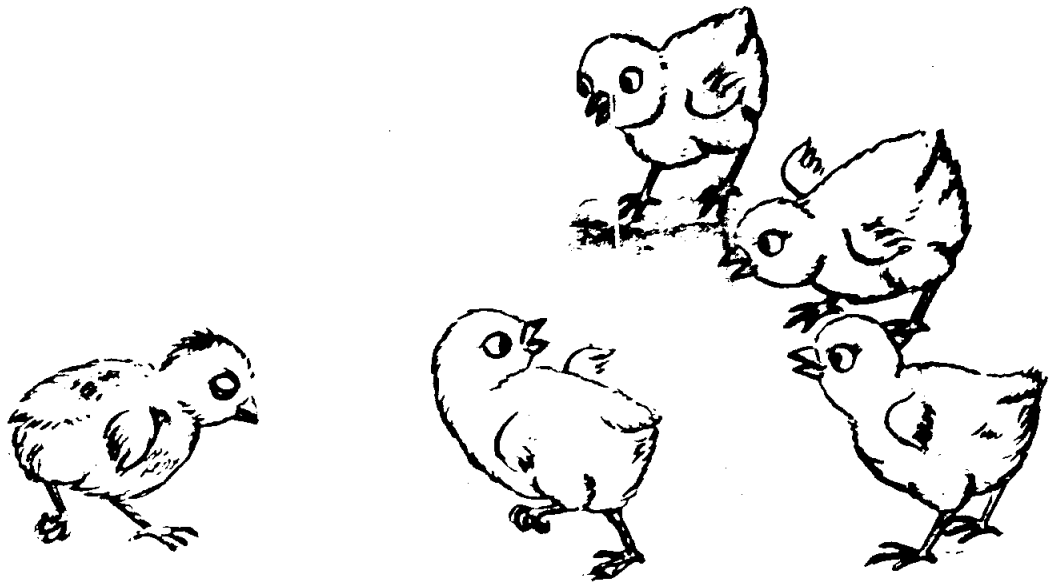

แม่ ไก่ หิว วิ่ง ไป ดู
เจียบ เจ็บ มาก
ขา หัก ด้วย
เล็บ เขี้ยว เจาะ ตา ข้าง หนึ่ง
เลือด ไหล โชก

ไม่ ก็ วัน ต่อ มา เจียบ หาย เจ็บ แล้ว
แต่ ตา บอด ไป ข้าง หนึ่ง กระดุก ขา แตก
เดิน กระแผลก ยิ่ง กว่า เจ้า เป็ เสีย อีก
จ๊ิบ มอง เจียบ พलग เอียง คอ
“เจียบ บอด! เจียบ บอด!” จ๊ิบ ล้อ
ลูก ไก่ ตัว อื่น ๆ ล้อ ตาม
แล้ว พา กัน หัวเราะ ชอบ ใจ

แต่ เป้ ไม่ หัวเราะ
“อย่า หัวเราะ เยาะ พี่ เจียบ เขา นะ
พวก เธอ ใจ ร้าย” เป้ ว่า
“ถ้า เธอ ปีก หัก และ ถูก หัวเราะ เยาะ
ชอบ ไหม ละ”
ลูก ไก่ ทุก ตัว หยุด หัวเราะ ทันที

เจียบ กระแผลก หนี น้อง ๆ
ไป ซุก อยู่ มุม เล้า
เจียบ สำนึก ผิด เสียใจ เหลือเกิน
ที่ เคย หัวเราะ เยาะ เบ่ มา ก่อน
“ฉัน เป็น หัวใจก นำ น้อง ๆ ให้ ล้อ เบ่
เบ่ เกิด มา เคราะห์ ร้าย ขา พิการ มา แต่ กำเนิด
ฉัน ควร สงสาร เบ่ แต่ กลับ ล้อเลียน
พอ ฉัน ตา บอด
น้อง ๆ พา กัน หัวเราะ ล้อเลียน
เบ่ กลับ ช่วย ฉัน”

เจี๊ยบ รู้สึก ผิด ขอ โทษ เป้
ลูก ไก่ ทุก ตัว จึง เลิก เกลียด เป้
และ ไม่ หัวเราะ เยาะ ผู้ ที่ พิการ อีก
ลูก ไก่ ทุก ตัว เล่น ด้วย กัน
อย่าง มี ความสุข

ตัวอย่างที่ 2²
เรื่องเกี่ยวกับชีวิตประจำวัน

² มาซา (นามแฝง). *ป๊อฝ้ายเด็กดี*. (กรุงเทพฯ : บรรณกิจ, 2523). หน้า 1 - 14.

เช้าวันเปิดเทอมใหม่
ท้องฟ้าแจ่มใส
ดอกไม้เบิกบานที่นอกหน้าต่าง
ตะวันสีหมากสุกชั้นที่ขอบฟ้า
นกร้องเพลงจู้จิบ กระโดดของแหงไปมาที่กิ่งไม้
“กริ่ง...กริ่ง...กริ่ง...” เสียงนาฬิกาปลุกให้ปุ๋ยผ่ายต้นขึ้น

ทุกๆ เช้า หลังจากล้างหน้าแปรงฟันแล้ว ปุ้ยฝ้ายจะต้องอาบน้ำ
ทำความสะอาดร่างกาย อาบน้ำตอนเช้าๆ แล้วทำให้รู้สึกสดชื่น

ปุยฝ้ายคนเก่ง ช่วยตัวเองได้ ปุยฝ้ายจัดแจงแต่งเนื้อแต่งตัว
ให้เรียบร้อย ขณะที่คุณแม่กำลังเตรียมอาหารในห้องถัดไป

“คุณแม่ทำอะไรให้หนูไปทานที่โรงเรียนคะ”

“คุณแม่ทำไข่ต้มน้ำที่หนูชอบไงล่ะจ๊ะ”

“ดีจังเลย ปุ้ยฝ้ายร้องอุทาน”

“คุณแม่คะ...ช่วยเอาส้มที่คุณแม่ซื้อที่ตลาดเมื่อวานนี้
ใส่ปิ่นโตไปให้ลูกเยอะ ๆ นะคะ...”

“เอาไปเยอะ ๆ จะทานหมดหรือลูก...”

“ทานหมดค่ะ”

ปุยฝ้ายเดินไปโรงเรียนเอง โรงเรียนของปุยฝ้ายอยู่ไม่ไกลจากบ้านของเธอนัก

ทางไปโรงเรียนผ่านสวนสาธารณะ มีดอกไม้บานเต็มไปหมด

พวกผู้ใหญ่ชอบไปเดินเล่นในสวน

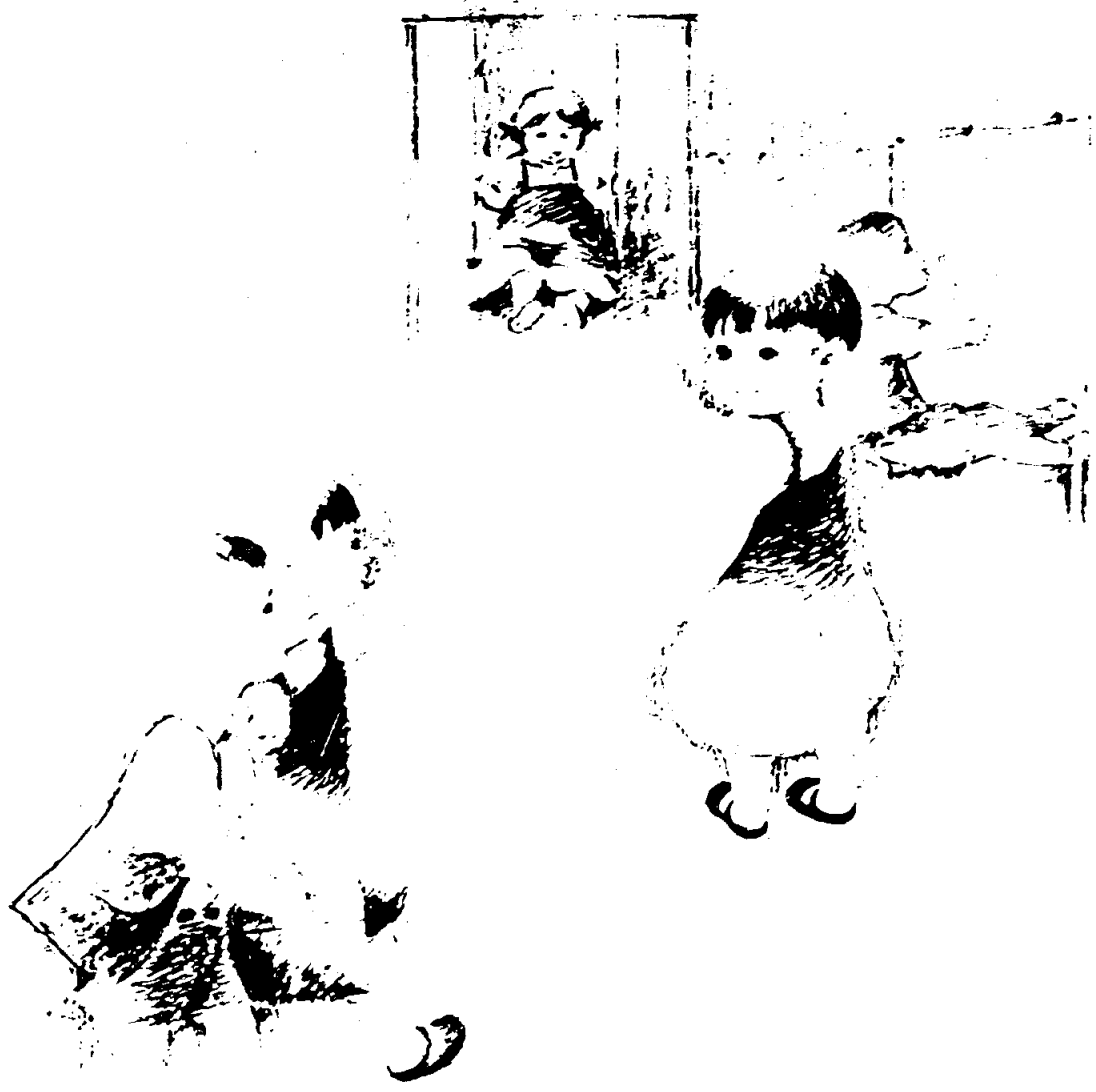
บางคนก็นั่งที่ม้านั่ง

ที่หน้าประตูโรงเรียน
ปุยฝ้ายสวัสดิ์คุณครู
แล้วเอากระเป๋าหนังสือและปืนโตไปเก็บ

หนูพุกกับหนูป๋มมาถึงโรงเรียนไล่หลังหนูเล็กไม่นานนัก
“สวัสดีจ๊ะปุยฝ้าย มาโรงเรียนเข้าจริง” หนูพุกทักปุยฝ้าย
“จ๊ะ...สวัสดี หนูพุกกับหนูป๋มเอากะเป๋าไปเก็บ แล้วเรา
มาเล่นชิงช้ากันนะ”

เมื่อถึงเวลาเรียน เด็ก ๆ ตั้งใจเรียน
คุณครูสอนเลข สอนคัด เขียนและเล่นิทานสนุกให้ฟัง

บางชั่วโมงคุณครูก็สอนเด็กร้องเพลงและเต้นระบำกัน

ตอนพักกลางวัน

เด็ก ๆ ทุกคนไปที่โรงอาหาร

และลงมือรับประทานอาหารกันอย่างเรียบร้อย

ไม่ส่งเสียงดังและเล่นกัน

ปูผ้าयนั่งทานอาหารร่วมกับหนูพุกและหนูบีม

“ปุยฝ้ายมีสัมผัมาด้วยเยอะเซียวแหละ หนูพุกและหนูบีมแบ่งไปทานบ้างนะ...”

ปุยฝ้ายบอกหนูพุกและหนูบีม

“ดีเหมือนกัน เราลิ้มเอาของหวานมาด้วยแหละ...”

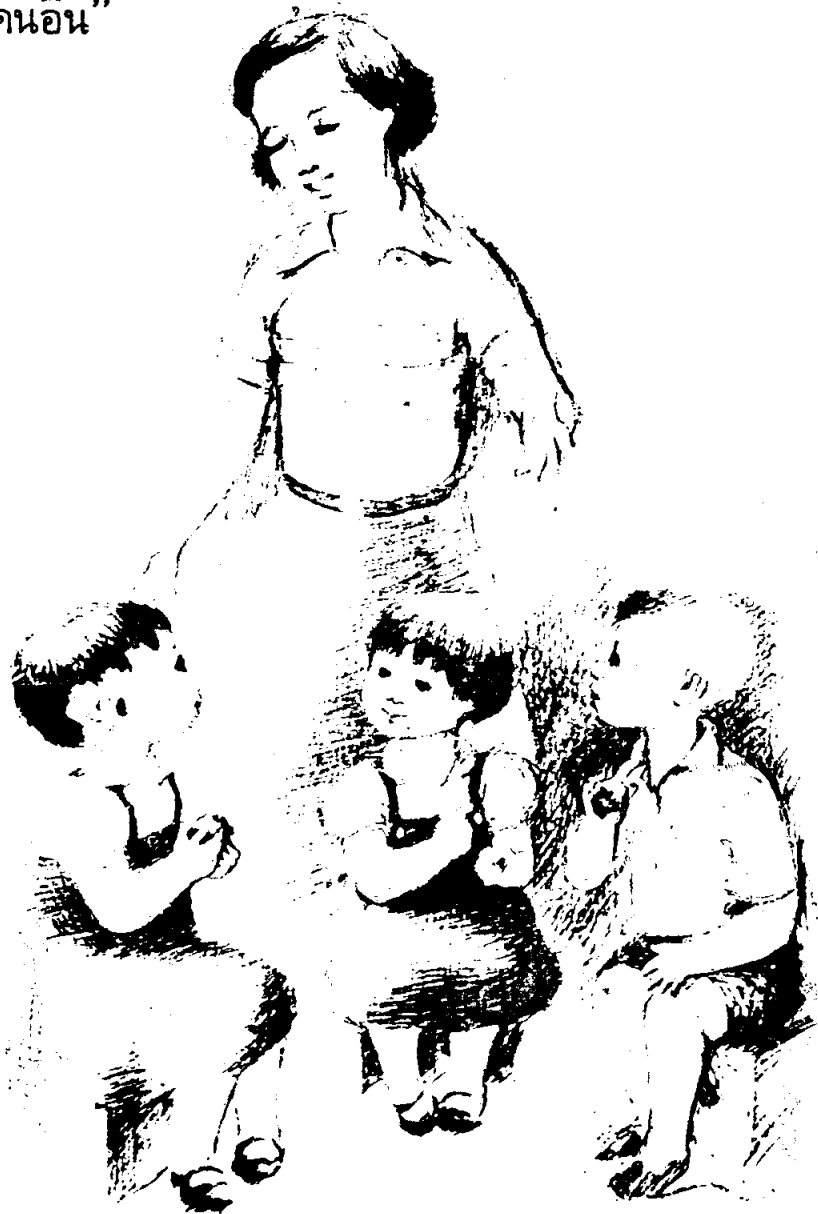

ปุยฝ้ายแบ่งสัมให้หนูพุกกับหนูบีมคนละผล

“ขอบใจเธอมากปุยฝ้าย...” เด็กทั้งสองบอกพร้อมกัน

“เอาเถอะไม่ต้องขอบใจหรอก มีอะไรก็แบ่งกัน ยังมีอีก
หลายลูกนะ”

คุณครูเวรประจำโรงอาหาร เดินผ่านมา เห็นปุยฝ้ายแบ่งส้มให้เพื่อน
คุณครูชมว่า “ปุยฝ้ายเป็นเด็กดี แม้จะเป็นเด็กเล็กๆ ก็ยังรู้จักแบ่งปัน
สิ่งของให้คนอื่น”

คำถามท้ายบท

1. นิทานภาพ คืออะไร แบ่งเป็นกี่ชนิดอะไรบ้าง จงอธิบาย
2. หนังสือและนิทานภาพ แตกต่างกันอย่างใด จงชี้แจงข้อแตกต่างให้เห็นจริง
3. ถ้าเราจะนำนิทานภาพมาเขียนเป็นวรรณกรรมสำหรับเด็ก ควรคำนึงถึงเนื้อเรื่องอย่างไรบ้าง จงอธิบาย
4. ฝึกเขียนเรื่องเกี่ยวกับครอบครัว
5. ฝึกเขียนเรื่องเกี่ยวกับประสบการณ์ในชีวิตประจำวัน
6. ฝึกเขียนเรื่องเกี่ยวกับเมืองและชนบท
7. ฝึกเขียนเรื่องเกี่ยวกับอากาศและฤดูกาล
8. ฝึกเขียนเรื่องเกี่ยวกับสัตว์ที่เป็นเรื่องสมจริง
9. ฝึกเขียนเรื่องขบขัน
10. ฝึกเขียนเรื่องเหนือวิสัย